

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **EKOHORIZONT, s. r. o.**, se sídlem na Pahorku 1499/6, Praha 10, zastoupeného JUDr. Radkem Jonášem, Ph. D., advokátem se sídlem nám. W. Churchilla 2, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2006, č. j. FŘ - 15508/14/06, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2010, č. j. 10 Ca 411/2006 – 120,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 12. 1. 2006, č. j. 7098/06/009961/3061, o přezkoumání platebního výměru ze dne 3. 12. 2001, č. 1010002920, č. j. 241234/01/009961/3061, jímž byla stěžovateli vyměřena daň z převodu nemovitostí.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné stanovení ceny předmětných nemovitostí pro daňové účely v důsledku chybného výkladu vyhlášky č. 279/1997 Sb.,

kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění vyhlášky č. 127/1999 Sb. Podle jeho názoru měla být, v souladu s přílohou č. 15 vyhlášky, při oceňování předmětných pozemků uplatněna srážka ze zjištěné ceny ve výši 60 %. Tímto způsobem ostatně postupovali oba soudní znalci, jejichž posudky stěžovatel v daňovém řízení předložil. Správce daně, žalovaný a posléze i městský soud však dospěli k závěru, že se tato srážka uplatní pouze u nemovitostí ležících na území hl. města Prahy, jedná-li se současně o samostatné sídlo nebo část obce, která není s obcí stavebně srostlá, přičemž podle bodu 1 vysvětlivek k příloze č. 15 vyhlášky se za samostatná sídla nebo části obce, které nejsou s obcí stavebně srostlé, považují toliko obytné objekty; v daném případě však byly předmětem kupní smlouvy pozemky, na nichž se žádné obytné objekty nenachází. Stěžovatel naproti tomu zdůrazňuje, že bod 2 vysvětlivek obsahuje výčet konkrétních lokalit v hl. městě Praze, jež jsou považovány za samostatná sídla nebo části obce, které nejsou s obcí stavebně srostlé, přičemž jednou z těchto lokalit jsou i Miškovice v Praze 9, v nichž se nachází předmětné pozemky. Z poslední věty tohoto ustanovení, která zní: „*Pro samostatná sídla nevyjmenovaná výše platí ustanovení pod bodem 1 vysvětlivek*“, pak dovozuje, že území uvedená v tomto ustanovení jsou bez dalšího samostatnými sídly či částmi obce s územím obce stavebně nesrostlými, pročež se podmínky stanovené v bodu 1, včetně toho, že se musí jednat o obytné objekty, na lokality uvedené v bodu 2 vysvětlivek nevztahují.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru není kasační stížnost důvodná, a popírá stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozsudku. V podrobnostech pak odkazuje na své předchozí vyjádření k žalobě a na odůvodnění rozsudku městského soudu, s nímž se plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V projednávané věci jsou zákonné náležitosti i procesní podmínky splněny a kasační stížnost je proto přípustná.

Ze správního a soudního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.

Dne 4. 4. 2000 uzavřel stěžovatel jako prodávající kupní smlouvu, na základě které došlo k převodu nemovitostí - pozemků parc. č. 316/4, 316/5, 316/6, 316/33, 316/34, 316/35, 316/36, 316/37, 316/38, 316/39, 316/40, 316/41 a 316/42 vedených u Katastrálního úřadu pro Prahu – město na listu vlastnictví č. 6 pro obec hl. město Praha – k. ú. Miškovice a pozemku parc. č. 506 vedeného u téhož katastrálního úřadu na listu vlastnictví č. 943 pro obec. hl. město Praha - k. ú. Čakovice; právní účinky vkladu nastaly dne 7. 4. 2000.

Dne 11. 10. 2000 podal stěžovatel přiznání k dani z převodu výše specifikovaných nemovitostí, jejichž cena byla pro účely vyměření daně stanovena znalcem Ing. Š. P.

postupem dle § 10 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, a § 23 a § 26 vyhlášky č. 279/1997 Sb., ve znění vyhlášky č. 127/1999 Sb. (dále též jen „Vyhláška“), ve výši 1 985 414 Kč. V případě pozemků ležících v k. ú. Miškovice znalec v posudku uplatnil snížení zjištěné ceny o 60 % podle přílohy č. 15, tabulky č. 1, položky č. 1, podpoložky č. 1.1 Vyhlášky.

Dne 3. 12. 2001 Finanční úřad pro Prahu 9 po provedeném vytýkacím řízení stěžovateli platebním výměrem č. 1010002920, č. j. 241234/01/009961/3061, vyměřil daň z převodu nemovitostí ve výši 241 530 Kč. Při jejím stanovení vycházel ze zjištěné ceny převedených nemovitostí ve výši 4 830 600 Kč, tedy bez uplatnění srážky ve výši 60 %. Stěžovatel se podáním ze dne 27. 5. 2002 u finančního úřadu domáhal přezkoumání uvedeného platebního výměru s tím, že podle bodu 2 vysvětlivek k příloze č. 15 Vyhlášky měla být u předmětných pozemků šedesátiprocentní srážka z ceny uplatněna. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2003, č. j. FŘ - 8494/14/02 bylo podle § 55b odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) povoleno přezkoumání označeného platebního výměru. Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2006, č. j. 7098/06/009961/3061, finanční úřad tento platební výměr potvrdil.

Dne 9. 3 2006 podal stěžovatel odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž zejména uvedl, že podmínky stanovené v bodě 1 vysvětlivek k příloze č. 15 Vyhlášky nelze vztáhnout na pozemky ležící v k. ú. Miškovice, neboť podpoložka č. 1.1 tabulky č. 1 přílohy č. 15 Vyhlášky, stanovící výši srážky u nemovitostí na území hl. města Prahy, odkazuje toliko na bod 2 vysvětlivek, podle kterého jsou Miškovice bez dalšího samostatným sídlem nebo částí obce, která není s obcí stavebně srostlá. Dále zdůraznil, že předmětnou srážku je nutno uplatnit vždy ve výši plných 60 %. K odvolání stěžovatel rovněž přiložil znalecký posudek znalce J. D., který potvrdil závěry znalce Ing. Š. P.

Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2006, č. j. FŘ - 15508/14/06, žalovaný odvolání stěžovatele zamítl. Podle žalovaného lze snížení ceny uplatnit vždy pouze u pozemků, na nichž se nachází obytné objekty, neboť účelem této srážky je zohlednění určitých negativ u částí obce, které nejsou s obcí stavebně srostlé, jako například horší dopravní obslužnost či dostupnost některých služeb, která dopadají na obyvatele takové lokality. Z bodu 2 vysvětlivek k příloze č. 15 Vyhlášky lze dovodit pouze to, že v případě tam výslovně vypočtených částí hl. města Prahy není třeba u pozemků s obytnými objekty posuzovat jejich vzdálenost od souvisle zastavěné části obce způsobem dle bodu 1 vysvětlivek. Dle poslední věty bodu 2 vysvětlivek pak výčet konkrétních částí hl. města Prahy v tomto bodu není konečný a předmětnou srážku lze uplatnit i v případě jiných lokalit v hl. městě Praze, a to při splnění všech podmínek dle bodu 1.

Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž uplatnil totožné argumenty jako v odvolání proti platebnímu výměru a v kasační stížnosti. Žaloba stěžovatele byla usnesením městského soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 10 Ca 411/2006 – 78, odmítnuta. Proti tomuto postupu brojil stěžovatel dne 22. 1. 2009 kasační stížností, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 52/2009 – 109, uvedené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud poté v rámci věcného posouzení případu dospěl k závěru, že i u nemovitostí nacházejících se v částech hl. města Prahy výslovně uvedených v bodu 2 vysvětlivek k příloze č. 15

Vyhlášky je možné předmětnou šedesátiprocentní srážku ze zjištěné ceny uplatnit pouze tehdy, pokud se jedná o obytné objekty. Podle soudu je zcela zřejmé, že se tato srážka neuplatní vůči všem nemovitostem ležícím v uvedených lokalitách. Tento závěr je ostatně plně v souladu s účelem příslušné právní úpravy, jenž soud chápe stejně jako žalovaný. Městský soud proto žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jedinou námitku, směřující proti závěrům městského soudu ohledně výkladu právní úpravy oceňování nemovitostí pro účely stanovení výše daně z převodu nemovitostí. Ačkoliv tuto stížní námitku nepodřadil pod příslušné ustanovení soudního řádu správního, je zřejmé, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu údajné nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval tím, zda tato otázka vůbec mohla být předmětem rozhodnutí žalovaného a zda mohla být k žalobě věcně zkoumána městským soudem. Skutečnost, že usnesení, jímž původně městský soud žalobu odmítl, bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, byla důvodem k věcnému přezkumu; Nejvyšší správní soud však nijak neřešil jeho rozsah. Nelze přehlédnout, že se nejednalo o přezkum samotného platebního výměru, ale o přezkum rozhodnutí vydaného v řízení podle § 55b daňového řádu. Tam platí, že je-li přezkum povolen nebo nařízen, je orgán provádějící přezkum vázán právním názorem správce daně, který přezkoumání povolil nebo nařídil. Přezkumné řízení patří mezi mimořádné opravné prostředky a přezkum se provádí pouze v mezích, v nichž byl povolen nebo nařízen. Tyto meze však v daném případě nejsou jednoznačné. Stěžovatel požádal o přezkoumání platebního výměru s poukazem na nesprávné posouzení možnosti slevy (srážky) plynoucí z vyhlášky. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 5. 2003 výslovně k této žádosti přezkoumání „napadeného rozhodnutí“ povolil, ovšem v důvodech uvedl zjištění, že převáděné pozemky měly mít podle kontroly posudku i přepočtu provedeného správcem daně cenu vyšší, než z jaké bylo vycházeno. Svou podstatou se tak jednalo spíše o nařízení přezkumu v neprospěch stěžovatele. Závazný právní názor ohraničující meze takto povoleného přezkumu však toto rozhodnutí neobsahovalo. Po provedeném přezkumném řízení pak správce daně potvrdil původní platební výměr a v důvodech vyvrátil pochybnost o správném stanovení ceny nemovitostí a uzavřel, že nebyly zjištěny důvody pro stanovení vyšší daně. Až v odvolacím řízení žalovaný v mezích odvolacích námitek řešil oprávněnost použití srážky ve výši 60 %. Nedostatečné vymezení hranic přezkumného řízení je třeba vyložit tak, že bylo povoleno přezkoumání platebního výměru ze všech rozhodných hledisek, což je podpořeno i zaměřením odvolacího rozhodnutí, vydaného stejným orgánem, který přezkum povolil. Lze tedy akceptovat, že otázka oprávněnosti užití předmětné srážky na dani z převodu nemovitostí byla věcně zkoumána žalovaným a k žalobě i městským soudem; tomu lze jen vytknout, že tuto úvahu do důvodů rozsudku nevtělil.

Ze stejných důvodů se rozhodnou kasační námitkou zabýval i Nejvyšší správní soud. Při stanovení ceny nemovitosti pro účely vyměření daně z převodu nemovitostí je podle § 10 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu

nemovitostí, v rozhodném znění, postupováno podle zákona č. 151/1997 Sb. Základní ceny a úpravy cen stavebních pozemků neuvedených v cenové mapě a ceny jiných pozemků se podle § 10 odst. 1 a § 13 zákona č. 151/1997 Sb. stanoví podle vyhlášky; v rozhodné době se jednalo o vyhlášku č. 279/1997 Sb., ve znění vyhlášky č. 127/1999 Sb.

V nyní projednávané věci se sporná otázka, zda měla být uplatněna srážka ze zjištěné ceny převáděných nemovitostí ve výši 60 %, týká stavebních pozemků a pozemků označených jako ostatní plocha v k. ú. Miškovice v Praze 9, neuvedených v cenové mapě.

Způsob zjištění ceny stavebních pozemků neuvedených v cenové mapě byl stanoven v § 23 vyhlášky; podle § 26 odst. 1 se postup dle jejího § 23 odst. 1 až 4 uplatnil i v případě pozemků označených jako ostatní plocha. Případné úpravy ceny zjištěné dle § 23 Vyhlášky byly zakotveny v příloze č. 15 Vyhlášky. V položce č. 1 tabulky č. 1 této přílohy bylo jako důvod pro uplatnění srážky ze zjištěné ceny nemovitosti uvedeno: „*Jde-li o samostatné sídlo nebo část obce, které nejsou s obcí stavebně srostlé.*“ Pro vymezení pojmů samostatného sídla a části obce stavebně nesrostlé s jejím územím bylo odkázáno na bod 1 vysvětlivek k této příloze. Konkrétní výše srážky pro vybrané lokality byla stanovena jednotlivými podpoložkami; v podpoložce č. 1.1 byla uvedena srážka ve výši 60 % u nemovitostí nacházejících se na území hl. města Prahy, přičemž bylo odkázáno na bod 2 vysvětlivek.

Pro posouzení námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti je tedy nezbytné provést výklad vysvětlivek k tabulce č. 1 přílohy č. 15 Vyhlášky nadepsané jako „*Vymezení pojmů*“, které pod bodem 1 stanoví: „*Samostatným sídlem nebo částí obce, která není s obcí stavebně srostlá, se rozumí obytné objekty ležící ve větší vzdálenosti než 300 m. Měří se nejkratší vzdálenost ("vzdušnou čarou") mezi nejbližšími hranicemi oceňovaného pozemku a souvisle zastavěnou částí obce, kterou nejsou samoty a rekreační nebo zahrádkové osady ani jiné v krajině ojedinělé stavby v rámci téhož katastrálního území*“.

Pod bodem 2 vysvětlivek je dále uvedeno: „*Samostatná sídla nebo části stavebně nesrostlé s hl. městem Prahou, ačkoliv se nacházejí na jejím správním území:*

Praha 4: Hrnčíře, Cholupice, Písnice, Šeberov, Točná, Újezd

Praha 5: Chabry, Klukovice v k. ú. Hlubočepy, Lahovice, Lipence, Lochkov, Malá Chuchle, Radotín, Řeporyje, Sobín, Třebonice, Velká Chuchle, Zadní Kopanina, Zbraslav, U jezírka - k. ú. Slivenec

Praha 6: Dolní Šárka, Horní Šárka - k. ú. Dejvice, Lysolaje, Nebušice, Podbaba - k. ú. Dejvice, Přední Kopanina, Sedlec, Suchdol

Praha 8: Březiněves, Zámky - k. ú. Bohnice

Praha 9: Běchovice, Dolní Počernice, Hostavice, Kbely, Klánovice, Miškovice, Satalice, Třeboradice, Újezd nad Lesy, Vinoř, Koloděje

Praha 10: Benice, Dubeč, Hájek, Kolovraty, Královice, Křeslice, Pitkovice, Nedvězí, Uhříněves, Lipany

Pro samostatná sídla nevyjmenovaná výše platí ustanovení pod bodem 1 vysvětlivek“.

Stěžovatel v kasační stížnosti vychází především z jazykového výkladu bodu 2 vysvětlivek. Podle jeho názoru toto ustanovení obsahuje výčet konkrétních území, která jsou bez dalšího považována za samostatná sídla nebo části obce stavebně nesrostlé s jejím

územím, a to bez ohledu na podmínky stanovené pod bodem 1. Zdůrazňuje zejména poslední větu bodu 2, z níž dovozuje, že se naplnění podmínek uvedených pod bodem 1 posuzuje pouze u nemovitostí v těch částech hl. města Prahy, které nejsou výslovně uvedeny v bodu 2. Dochází proto k závěru, že v jeho případě měla být předmětná šedesátiprocentní srážka z ceny převáděných pozemků uplatněna.

Nejvyšší správní soud se s výše uvedeným právním názorem stěžovatele neztotožňuje.

Bod 1 vysvětlivek definuje pro potřeby případného uplatnění srážky za nesrostlost pojmy samostatného sídla a části obce, která není s obcí stavebně srostlá, nepřímo tím, že stanoví, za jakých podmínek lze učinit závěr, že se konkrétní nemovitost na území samostatného sídla či části obce, která není s obcí stavebně srostlá, nachází. První podmínkou je, že se musí jednat o obytný objekt. Druhou podmínkou pak je, že se nachází v předepsané vzdálenosti od souvisle zastavěné části obce, přičemž předmětné ustanovení stanoví i způsob, jakým se vzdálenost nemovitosti od souvisle zastavěné části obce určuje. Ze systematického uspořádání tabulky č. 1 přílohy č. 15 Vyhlášky je přitom zřejmé, že se bod 1 vysvětlivek vztahuje k výše uvedeným pojmům obecně, a že tedy jejich vymezení platí pro všechny konkrétní lokality uvedené v jednotlivých podpoložkách, tedy i pro územní části hl. města Prahy dle bodu 2 vysvětlivek.

Ze skutečnosti, že bod 2 vysvětlivek uvádí konkrétní územní části hl. města Prahy, které jsou považovány za samostatná sídla či části obce stavebně nesrostlé s jejím územím, a zejména z poslední věty tohoto ustanovení stěžovatel patrně dovozuje, že bod 2 je v otázce vymezení příslušných pojmů speciálním ustanovením vůči bodu 1. Žalovaný naproti tomu dospěl k závěru, že specialita ustanovení bodu 2 ve vztahu k bodu 1 vysvětlivek je dána pouze v tom, že v případě částí hl. města Prahy uvedených v bodu 2 se neuplatní posléze uvedená podmínka vzdálenosti posuzované nemovitosti od souvisle zastavěné části obce, zatímco podmínka, že se musí jednat o obytný objekt, platí i pro tyto případy.

Nejvyšší správní soud podotýká, že při posouzení věci je nutné vycházet nejen z textu příslušné právní úpravy, ale zejména z jejího účelu. Smyslem srážky za nesrostlost, jak ostatně správně dovodili ve svých rozhodnutích žalovaný i městský soud, je totiž zcela nepochybně zohlednění určitých znevýhodnění vlastníka nemovitosti nacházející se v části obce, která není s územím obce stavebně srostlá, jako jsou například horší dopravní dostupnost, dostupnost některých služeb nebo občanská vybavenost atd., která přirozeně dopadají na osoby v dané lokalitě trvale žijící. Tato negativa se pak mnohdy zásadním způsobem promítají do tržní ceny takové nemovitosti; z tohoto důvodu je namístě jejich zohlednění při stanovení ceny dle zákona č. 151/1997 Sb. pro účely daňového řízení. Vychází-li pak soud z takto chápaného účelu příslušné právní úpravy, jeví se zcela neudržitelným závěr, že by uvedená sporná podmínka povahy dané nemovitosti jako obytného objektu byla uplatňována u všech nemovitostí na celém území České republiky dle podpoložek č. 1.2, 1.3, 1.4 příslušné tabulky, a to včetně všech částí hl. města Prahy, s výjimkou lokalit výslovně uvedených v bodu 2 vysvětlivek, zatímco v těchto lokalitách by se srážka za nesrostlost ve výši 60 % uplatnila u všech nemovitostí oceňovaných podle § 23 odst. 1 Vyhlášky, a to bez ohledu na jejich charakter a reálné možnosti jejich využití. Takovýto výklad by ve svém důsledku vedl k absurdním situacím, kdy by u všech

pozemků v k. ú. Miškovice oceňovaných dle § 23 odst. 1 Vyhlášky bylo nutno uplatnit srážku z ceny ve výši 60 %, zatímco například v případě sousedního k. ú. Čakovice či jiných sousedních částí hl. města Prahy, neuvedených v bodu 2 vysvětlivek, by bylo snížení ceny vázáno na splnění podmínek dle jejich bodu 1. Podle názoru zdejšího soudu je nepochybné, že takový stav nebyl záměrem autorů předmětné vyhlášky, a že pro uvedený výklad předestřený stěžovatelem v kasační stížnosti nelze nalézt žádné racionální opodstatnění.

Pokud pak jde o ustanovení poslední věty bodu 2 vysvětlivek, zdejší soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že její smysl spočívá v tom, aby nebylo ustanovení bodu 2 vysvětlivek vykládáno jako konečný výčet územních částí hl. města Prahy, který by znemožňoval uplatnění srážky za nesrostlost v případě nemovitostí splňujících podmínky dle bodu 1 vysvětlivek, nacházejících se v jiných částech hl. města Prahy.

Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že správce daně postupoval správně, pokud při stanovení výše daně z převodu nemovitostí vycházel z jejich ceny bez uplatnění srážky za nesrostlost ve výši 60 %.

Městský soud proto posoudil rozhodnou právní otázku správně. Nebyla tak naplněna tvrzená kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom neshledal ani vady, k nimž by byl povinen přihlédnout nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta za středníkem s. ř. s.).

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu